

MINISTER
Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Marlena Maląg

BON.IV.0702.4.2019.AP

03980200296016
RPW/4555/2020 P
2020-01-30

Warszawa, dnia 28.01.2020r

Pan

Tomasz Grodzki

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na przekazane przy piśmie z dnia 20 grudnia 2019 roku (znak: BPS/043-02-36/19) oświadczenie Pana senatora Jana Filipa Libickiego złożone na 2. Posiedzeniu Senatu w dniu 18 grudnia 2019 roku, przy którym przekazane zostało pismo Pani H K z dnia 3 grudnia 2019 roku w sprawie podjęcia interwencji dotyczącej wydanego w jej sprawie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, uprzejmie informuję:

Przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. *Prawo o ruchu drogowym* (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990, ze zm.) określają przesłanki, na podstawie których wydaje się osobie niepełnosprawnej kartę parkingową. W myśl art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. *Prawo o ruchu drogowym* kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W odniesieniu do osób niepełnosprawnych zakwalifikowanych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, spełnienie przesłanki dotyczącej znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna) (art. 6b ust. 3

pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1172, ze zm.).

Treść przywołanych przepisów wskazuje, że uprawnienie do karty parkingowej związane jest nie tylko ze spełnieniem przesłanki odnoszącej się do kwalifikacji do wskazanego w przytoczonym przepisie stopnia niepełnosprawności, ale również dotyczącej jednoczesnego stwierdzenia znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

Użyte w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - *Prawo o ruchu drogowym* wyrażenie językowe „znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się” nie zostało w niej zdefiniowane, co oznacza, że stosując jego wykładnię nie można oprzeć się na dyrektywie języka prawnego (definicji normatywnej, legalnej) lecz posiłkowo należy odwołać się do dyrektywy języka potocznego. Zgodnie z regułami wykładni językowej trzeba mu zatem przypisywać treść, jaką ma w języku potocznym. Termin „samodzielnie” w języku polskim oznacza „bez niczyjej pomocy, czyjegoś wpływu, dając sobie radę, nie potrzebując pomocy”, „ograniczony” to „mający niewielki zakres”, „znaczny” to „dość duży”, „ważny, znaczący”, „wyróżniający się czymś”: (por. Słownik Języka Polskiego, Wydawnictwo Naukowe PWN, na stronie internetowej: [www://sjp.pwn.pl](http://sjp.pwn.pl)). Takie znaczenie ww. terminów powoduje, że stwierdzenie spełnienia przesłanki „znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się”, może nastąpić wyłącznie w przypadku stwierdzenia niewielkiego zakresu możliwości zmiany swojego położenia w przestrzeni bez niczyjej pomocy. Oceny w tym zakresie w postępowaniu w przedmiocie wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności dokonuje lekarz – przewodniczący składu orzekającego zgodnie ze swoją wiedzą medyczną.

Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Poznaniu orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 28 października 2014 roku (znak: PZ.8321.54410.2014) zaliczył Panią H K do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 30 października 2016 roku, oznaczając przyczynę niepełnosprawności symbolem „10-N” oraz rozstrzygnął o niespełnieniu przesłanek uprawniających do karty parkingowej. Kolejnym orzeczeniem (znak: PZ.8321.54410.2019) z dnia 22 maja 2019 roku powiatowy zespół orzekający w Poznaniu zaliczył Panią H K do umiarkowanego stopnia na okres do 31 maja 2020 roku ustalając symbol przyczyny niepełnosprawności „07-S” i niespełnienie przesłanek uprawniających

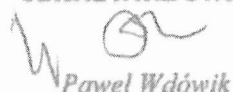
do karty parkingowej. Orzeczenia organu pierwszoinstancyjnego utrzymane zostały w mocy przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie Wielkopolskim odpowiednio orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 12 stycznia 2015 roku (znak: ZN-III.9531.1.40308.2014.11) oraz orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 5 sierpnia 2019 roku (znak: ZN-III.9531.1.40308.2019.11).

Należy stwierdzić, że treść orzeczeń o stopniu niepełnosprawności zarówno organu I, jak II instancji była jasna i precyzyjna. Nie zgadzając się z nimi lub mając wątpliwości co do ich treści Pani H K powinna była wnieść odwołanie, o czym została prawidłowo pouczone.

Zgodnie z art. 6c ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o *rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych* od orzeczenia wojewódzkiego zespołu przysługuje odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Sądy przeprowadzają w szczególności postępowanie dowodowe umożliwiające wyjaśnienie okoliczności faktycznych (stanu faktycznego) i kwestii prawnomaterialnych (wykładni i zastosowania prawa). Dodać do tego jeszcze należy dwuinstancyjną – w systemie apelacyjnym strukturę postępowania sądowego i jej gwarancyjne zwieńczenie postępowaniem kasacyjnym przed Sądem Najwyższym.

Powoływanie się przez Panią H K na „stan zdrowia nie pozwalający żyć w ciągłym stresie w walce z czymś co jest oczywiste”, jako przyczynę zaniechania wniesienia odwołania, należy ocenić jako subiektywne odczucie, nie mające oparcia w realiach sprawy. Wyłącznie sąd był uprawniony do rzetelnego zbadania prawidłowości wydanego w sprawie zainteresowanej orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, a to z tego powodu, że dokonanie kontroli orzeczenia wydanego przez wojewódzki zespół orzekający nie może pozostawać w kolizji z obowiązującym porządkiem prawnym.

SEKRETARZ STANU

Paweł Wdówik